

DRĂCEA-MARE (N.-VĂRAD)
22 august st. v.
3 septembrie st. n.

Ese in fiecare duminică
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 34.

ANUL XXIX.
1893.

Pretul pe un an 10 fl.
Pe 1/2 de an 5 fl.
Pe 1/4 de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Primul bal.

Comedie intr'un act.

(Urmare.)

Scena IV.

Cei de sus, afară de Robeanu.

Lia (cătră Simion.) Asta e vina dtale! Décă lăσαι biuroul unde ți-am spus eu să-l pui la inceput, nu avea Domnul nevoie să-l caute peste tot locul și ar fi putut să fie gata de mult.

Simion (a parte.) Poftim, tot eu vinovat, ce ve spuneam? Îmi dăsesse să-l pun in magazia cu lemne. *(Tare.)* Am socotit că e mai la indemână acolo și decă coconășu me întrebă de el, că de-a-bia adî după prânq l'am mutat, l'ar fi găsit numai decăt!

Lia. Bine, bine! du-te de-ți caută de trebă mai bine, decăt să tot respunđi.

Simion (plecând spre ușa din stânga, a parte.) N'am noroc și pace bună...

Robeanu (intrând.) Unde mi-ați pus chieile? Biuroul ll'am găsit, cu vai nevoie, dar n'am putut da de chiei nicăeri. Ve foarte mulțumesc de cum mi-ați aședat dulapurile. Unul eră resturnat pe-o costă și celalalt e cu gémurile ușelor sparte...

Lia (impacientată.) Chieile? Chieile? Ce să faci cu chieile? Mi se pare că le-am strîns eu undeva, *(cătră Simion.)* Du-te de 'ntrebă pe Catinca ce le-a făcut?

Simion (eșînd prin stânga, a parte.) Adecă... numai eu sînt uituc? Acum fuga după cuțite, că nu e chip!

Lia. Me rog, și fără de chiei nu poți? Unde o să le găsec acum? Ce-o să faci cu ele?

Robeanu. Îmi trebuesc pentru notițele ce am in biuroul. Nu am mâne curs la facultate?

Lia (rîdînd.) Ai de gând să ții cursul mâne? Frumos curs are să fie, după ce vei sta până la 8 ciasuri diminéta in bal, căci șcii, că dăm invitaților și caféoa cu lapte, după galopul final.

Robeanu. Și caféoa cu lapte?... bieții ómeni!

Lia. Mai întei eu nu inteleg balul decăt când se sfêrșeșce a doua đî cu sóre. Apoi noi avem și datorie să-l prelungim cât mai mult... cel dintei bal ce dăm după căsătoria noastră... e foarte natural dar să ție cel puțin, până la 8 diminéta...

Robeanu. Cel dinței bal! Și până mâne diminéta la 8, cel puțin! Ai niște orizonturi foarte intinse, drăguță! Dar cu sănătatea ce facem, dómna mea?...

Lia. Sănătatea? Fórte-ți mulțumesc, e nu se pôte mai bună, domnule profesor...

Scena V.

Cei de sus, Catinca (intră din stânga.)

Catinca. Chieile dela biuroul nu-s nicăeri.

Robeanu. Ațât mai lipseșce!

Catinca. Să nu fie cumva in coșulețul cu lucru, pe care l'am inchis in garde-robe.

Robeanu. Și garde-robul unde l'ați aruncat?

Catinca. L'am aruncat in pod, din pricina oglinđeii *(Ciasornicul bate 9 și jumătate.)*

Robeanu. In pod, prin intuneric și cine șcie ce veți mai fi pus prin pregiur... mai bine me duc să me imbrac. Véd eu că cu voi nu o pot scóte la capét!

Lia. Așá, chéri! Și vino degrabă in salon. E foarte târdíu. Catinco! Ia prinde-mi corsajul la spate, că se tot ridică in sus. *(Catinca se aplecă și o aranjéază.)*

Catinca. Fără de oglinda cea mare nu ve puteți vedé bine coconiță, că intr'asta de aici de-abia te veđi pe jumătate.

Lia. Ba me véd mai bine decăt

STATUA LUI ELIADE IN BUCUREȘCI.

in cele din salon. Nu cade prea in pământ jupa din față? (*se întorce*), îmi pare că tot calc pe ea.

Catinca. Numai bine vine. Am prins-o cu ace și nu se mai lasă acum. (*Se aude afară un sunet de clopoțel.*)

Lia (tresărind.) Iaca cineva. Aprópe 10. Au început să vie, dă-mi, dă-mi mânușele! Unde e Simion? Ia veđi cine e? Poșteșce in salon. Și Georges nu e gata. O! cursul dlui mai trebuiá acum! (*Ese Catinca în drépta.*)

Scena VI.

Aceiași, Catinca, Mitică Zornescu (în haine de drum cenușii, cu o pălărie mică môle, mânuși gróse de pele englezescă.)

Lia (pornind spre scră.) Póte să fie mama (*și trage o mânușă.*)

Catinca (întrând.) E domnul Mitică Zornescu.

Lia. Zornescu! Poșteșce-l aici. (*Cobórá.*)

Zornescu (vesel, intră repede, apoi vedénd mēsa întinsă și toaleta Liei, se opreșce mirat.) Sărut mâna, cononița mea. Da bine, ce e asta? Ce, aveți banchet, ori dați un praznic? (*privind pe Lia.*) Rochie rose decoltată... n'o fi bal cumva? Bal și mie nu-mi spuneți nimic? Frumoși prieteni sânteti! (*Catinca ese.*)

Lia (intindéndu-i mâna pe care Zornescu o sărută.) Ce fel? n'ai primit invitarea? Eu ar trebui să me mir de da, vedéndu-te că vii in starea asta (*arătându-i hainele*) sânt 10 ore și o să începă să vie lumea la bal. Balul nostru... cel dintēi bal ce dăm după căsătoria noastră. Cum, nu șcii? Nu se póte? Ți-am trimis invitarea de 10 zile.

Zornescu. Tocmai pentru că mi-ați trimis-o de 10 zile, nu șcii absolut nimic. Viu dela țēră. Am plecat a doua zi după balul prințesei... șcii cel cu pricina! Ađi tocmai doue sēptemáni! Me ierți acum că am îndrăsnit să vii in costumul acesta? Sosesc dela gară și eram atât de nerăbdător să depun omagele mele de admirațiune la picioarele frumoșei dăntuitoře, care m'a scăpat dintr'o mare primejdie, încât am călcat peste regulile bunei cuviințe și am venit cum eram de pe drum!

Lia (rîdénd.) Bine! bine! domnule Fluturaș! te iert, cu o condițiune inse, să te presentți cât mai degrabă inaintea noastră in mare ținută de ceremonie...

Zornescu. Fluturaș, eu? Dta mi-o spui?... Glumeșci ca in totdauna! Ce face Iorgu? me prind că stă cu nasul in vre-o cartel!

Lia. Ba nu. Se găteșce, cam cu sila dar am isbutit. Inchipneșce-ți că voiá să-și caute niște notițe, acum la 10 aprópe, pentru cursul lui de mâne la școlă... Ce ȃici de asta? Să se gândescă la asemenea lucruri in sēra primului nostru bal... E bun de zugrăvit!... (*se plumbă.*)

Zornescu. Ce-o să-i faci! Bal ori nu, omul de știință, bărbatul studios, principele artei medicale, nu e ca fiecare muritor. Nu se îmbracă la vreme și când e îmbrăcat nu sēmēnă cu tótă lumea. N'o ȃic asta tocmai pentru dēnsul, dar așa este și nu dta ai să-l poți schimbaná... Șciiața trece inaintea ȃituror balurilor și chiar a...

Lia (întrerupéndu-l.) Și chiar a nevestei! ȃi-o... póte ca să ai drepiate?...

Zornescu. Me iertă, dvóstre faceți excepție... dovedă că se găteșce. (*Privind-o.*) Ce rochie strălucită, și cât îți sēde de bine cu dēnsa! Sper dómna că-mi vei acordá favórea de-a jucá cotilonul cu mine (*se aprópie de Lia.*)

Lia. Cu mare plăcere.

Zornescu (luându-i mâna.) Și intēiul cadril!...

Lia. Fără indoielă!

Zornescu (sărutându-i mâna și privind-o galeș.) Și primul vals?...

Lia. Și primul vals! Numai să ai vreme să le joc pe tóte, căci nu cred să intri in salon astfel.

Zornescu. Nu, nu. Me duc indată. Sânt gata in 20 de minute. Ș-apoi la noi, după binecuvēntatul obiceiului lumea nesosind decăt pe aprópe de mieđul nopții, am încă bună speranță de-a fi eu cel dintēi dintre invitații dtale. Vrea să ȃică ne-am înțeles: primul vals, primul cadril și cotilionul!

Lia. Da, da.

Zornescu. Dar ce-o să ȃică Iorgu de asta?

Lia. Cum, ce-o să ȃică? Nimic ca in totdauna! Lucrul e fórtē natural, mi se pare.

Zornescu. Nu te mirá, eu in locul lui póte că nu aș găsi lucrul tocmai atât de natural. Dar el... ai dreptate dta de sigur.

Lia. Nu te înțeleg.

Zornescu. Me rog îmi dai voc să fiu franc și să te întreb ceva?

Lia (privind ciasornicul care bate o³/₄.) Ai audit? N'ai vreme de perđut, spune repede ce ai de spus.

Zornescu. Veđi, de aceea ȃic eu că ești un ánger (*cu pasiune*) bună! bună!...

Lia (și arată ciasornicul.)

Zornescu. Voi fi fórtē scurt. Dece cuvinte și isprăvesc! Nici că mai póte fi vre-o indoielă că Iorgu te iubeșce. Dar a iubi pe o femeie, pe ori care femeie și a iubi pe o femeie ca dta este óre acelaș lucru? Omul care celor dintēi le-ar da atáta cât suflul și inima îi pot produce și pot simți, dá el indeajuns aceea ce se cuvine, ce e dator să dea celeilalte? (*Lia suríde.*) Nu ríde. Ajung indată la conclusiune. Cunoșci, séu mai bine ȃis n'ai vrut să iei cunoșcință de principiile mele asupra iubirii, căci ai fi înțeles fórtē ușor ceea ce vreau să-ți dovedesc. Șcii cât de mult mi-s dragi trandafirii și cu ce pasiune îi cultivez. După o îndelungată esperință am ajuns la credința că din mărăcine sălbatec nu poți scóte o centifolie, ori cât de nobile altóe îi vei face și cu ori câtă răbdare te-i ocupá de dēnsul. Și totuș originea lor este comună. Ce deosebire inse între flórea cea albă, mică, plăpândă și pare că timidă a unuia și coróna strălucită, catifelată a celeilalte! Până și ghimpii lor nu se asemēnă. Cei dintēi te rānesc, îți rupe carnea ca niște ghiare, cei de-al doilea te impung — ca un cuvēnt de spirit, — te fac să tresari ca o sărutare! Așá dar...

Lia (privindu-l surídénd.) Așá dar din acéstă ingenioasă comparațiune, eu aș fi...

Zornescu. Centifolia, dómna! Rosa centifolie! pe care Iorgu are fericirea s'o posedá și nepriceperea, nedreptatea póte de-a nu o recunóșce și a nu o prețui...

Lia. Cu alte cuvinte, bărbatul meu... acest principie al științei, precum îl numiai, cu tótă reputațiunea sa de om invēțat, are după dta, slabe, fórtē slabe noțiuni de botanică și in ce se atinge de rose, ar puté cu multă siguranță să ia lectiuni dela dta?...

Zornescu. Cui a se cunoșce că ești femeie? Și încă ce femeie? Ai numai decăt la indemână, acel «nu șcii ce», care ne farnecă și une ori ne convinge chiar fără să vrem! Ai acel dar neprețuit al paradoxului gingai și calitatea rară a ironiei spirituale cari întetesc și mșă mult focul, ce atât de lesne aprinđi cu privirea și cu cuvēntul! In fine tot ce te incungiuřă séu vine dela dta...

Lia. Ghimpii, domnule Zornescu, ghimpii mei de rosă centifolie! (*ride*). Ideea este originală, și forma cea lirică în care o inveșci, îi dă o dulcătă, prea ademenitoare, de care ai avut, nu me indoesc, de multe ori ocasiunea de-a fi mulțumit! Nu e așa?

Zornescu. Poți să ții ce-i voi dămnă, ghimpii dtale cei drăgălași nu te vor împiedeca de-a fi cea mai adorabilă femeie și cea mai prețioasă... (*Lia îl privește lung*) și cea mai prețioasă (*apăsând pe cuvânt*) amică.

Lia. Îmi pare rău că nu e și Georges aici, căci s'ar bucura foarte să asiste la o adevărată schimbare la față a bunului seu amic, carele de sigur nu pentru întâia dată și în favorul meu provocă asemenea surprinderi!...

Zornescu. Oh! n'am nici-o grabă, Robeanu îmi este cel mai scump și mai călduros prieten, cătră care nu numai amintirile copilăriei și...

Lia (intrerupend.) Și?...?

Zornescu. Și acelea ale tinereții noastre me legă, ci încă o adâncă și neperitoare recunoștință!

Lia (surprinsă.) Cum așa? Dta datorești lui Georges recunoștință? Nu șciam nimic despre acesta. Încă o calitate. Discret când e vorba de cele mai nobile simțiminte, de și nu ești totdeauna astfel în aventurile dtale cavaleresci!

Zornescu. Dămnă!

Lia. O perfecțiune aprăpe rară în lumea noastră... (*privindu-l*) acesta nu trebuie să te pună pe gânduri, nici să te facă a lua un aer melancolic, fiind că din toate câte îmi spui, eu cred aceea ce se cuvine să cred!..

Zornescu (luându-i mâna.) Dămnă, poți crede aceea ce înțelegi, mai cu dinadinsul, fiind că nu disperez că vei simți cât adevăr și câtă sinceritate cuprind cuvintele mele. Și ori cât sarcasm ai vré să arunci asupra-mi, credința ce am eu despre dta nu vei schimbă-o nici odată. Ești un caracter, da, un caracter, dămnă! Numai cel care te cunoșce, te poate prețui și numai cel ce te lubeșce și se poate supune... (*ii sărută mâna.*)

Lia (serioasă, trăgându-și mâna.) Și acela ești tu-mai dta!

Zornescu. Nu ții acesta. Robeanu poate foarte bine să fi descoperit lucrul, inse nu are aerul nici de a-l lua în serios, nici măcar de a-i da atențiunea ce merită și... decât ai vré... (*Lia îl privește lung*) ai puté foarte ușor să-l faci să înțelegă acesta.

Lia. Ești galant, domnule Zornescu, inse dă-mi voe a-ți spune că filosofia dtale nu e adânc pētrundătoare. Cele ce vești aici îți dovedesc acesta. Balul de asta sēră este opera este voința mea. Georges doriă ca cel puțin în anul întei să nu ne deschidem casa lumii. Dta ne ești prieten și pot să-ți spun tot. Șcii că-mi place lumea. Educațiunea séu firea m'a făcut astfel. Sânt vióe, îmi place danșul, musica, sgomotul și lumina multă, și nu înțeleg că decât m'am măritat, să imbrac haina gravelor matróné să me feiec între patru ziduri, pentru a-mi da aere de falsă serioșitate în nepotrivire cu caracterul meu și a-mi plecă cu ipocrisie fruntea — precum fac cele mai multe femei — la cerinți sociale care me stingheresc séu la niște zădărnici care m'ar revoltă!

Zornescu. Te înțeleg foarte bine!

Lia. Eu sânt francă. Îmi place să spun ce simt și să fac ce-mi convine. Nu voesc a fi nici o pagină comódă, pe care ori cine și-ar puté scrie turburările inimii, nici un vas armonios, care vibréază fatalmente la ori ce atingere!

Zornescu. Ce foc! ce vervă! ce ochi! și ce frumósă ești când dai aceea ce nu vei priimi nici odată dela

nimeni; sfaturi, decât nu lecțiuni! Nu aveam eu dreptate să-ți span că ești un caracter! Acesta nu me va oprí cred, de-a me bucură de ce mi-ai acordat și de-a danță ca niș.e buni prieteni valsul, cadrilul și cotilionul împreună!

Lia (privind ornicul depe camin.) Negreșit, numai să nu scapi prilejul. Priveșce!...

Zornescu. În 20 de minute sânt inapoil (*sărută mâna Liei, își ia pălăria de pe fotoliu și porneșce spre drépta.*) Stringe mâna lui Iorgu. La revedere (*ese.*)

(Va urmă.)

D. C. OLLANESCU.

Călugărița.

«Plâns-au toți poeții vieții ei...»
Petrarca.

Printre paltini se strecoră blânda lună gânditoare,
Și cu rațele-i se jócă frunzele tremurătoare;
Iar la umbra lor pēriul cenușiu în curs molatic
Șerpueșce, — printre ramuri bate tristul vânt tomnatic.
Și se pierde-alene luna, tainic, pânditoare, rece,
Lăsând gândul dulce-al nopții peste lume să se frece.
Și adorme-acum pustiul codru, și-i tăcut pământul,
Numai riul se mai mișcă și prin crengi mai bate vântul...

«Suflet, rătăcit pe drumul ce se pierde 'n aste locuri,
Decă 'n lume tu, neună, ai iubit a vieții jocuri,
Până când nefasta sörte te-a proscris, — și-acum uitată
Rătăcești pe-acesta cale nebătută, neumblată,
Și mai crești și 'ntraltă lume, și-ai dorí s'ajungi și 'n ceruri,
Iată printre crengi un templu, — templul sfințelor misteruri;
Du-te fără frică-acolo și piósă 'n pörta bate —
Și de te-a 'ntrebă vre-un tainic glas de-a talc rēci pēcate:
Uită-te la zidul rece cenușii de-a crengii umbră,
Și te 'ntrebă decât-ți place vecinica tăcere sumbră, —
Și cum luna gânditoare printre paltini se strecoră,
Peste frunze, drăgălașe aruncând rađa-ș ușoră,
Și cum riul leneș curge pe sub crengile plecate,
Vestind lumii 'n murmur dulce că el nu șci de pēcate?...
Și-cesta liniște dragă de-o iubești tu, spélă-ți fața
Jos în riul de sub paltini, — și din gând alungă-ți grēța
Ce și-ar copleși simțirea pentru visuri nebunatici. —
— O, decâte ori în lume chipurile dulci, molatici
Ție nălcute — 'n vieță s'au ascuns cu alte visuri!
Nu mai contă deci la ele, că-s ironice surisuri...

Du-te, du-te și te rógă de stăpâna cu glas tainic
În genunchi, cu lacrimi calde, cu suspin amar și jalnic; —
Spune-i că te-a prins o grēță de necasurile lumii
Și de risurile sarbești, preserate 'n faptul glumii
Batjocoritore, próstă, care 'n loc să te 'nsenine,
Te aruncă 'n mregea sorții unde 'n van sperezi vre-un bine,
Spune-i că te iau fiorii, — și 'n liniște tu dorești
La mănăstirea 'ntre paltini de pēcat să te spăsești!
Și te va primí la ruga ta duiósă cu caintă; —
Și vei fi de-acum în lume cea mai fericé ființă,
Căci a visului nădejde nu-ți va mai strică liniștea.

Iar de-ți plac a vieții jocuri, și te mișcă priveștița
Ce se năpósse 'naintea ta în lumea-acesta mare,
O, atunci apucă iarăș stânjinita ta cărare!...

Voluptoasă, cu privirea infocată ea ascultă
 Versul conștiinții sale și-l ia drept de-o grea insultă ;
 Și din gene-i se streacă trista lacrimă-a căinții,
 Pe când sufletul ei negru, de noianul suferinții,
 Se desprinde cum pe ceruri dintre nori senină luna
 Reapare 'n ris glumatic după ce-a trecut furtuna.
 Și, senină 'n gând, alene, cu pas gingaș, fără frică
 Merge cătră mănăstire, merge, nu țice nimica.
 Câte-odată numai gândul muștrător o mai oprește,
 Și se 'ntrebă decă 'n lume zidul rece fericește?...
 — Dar răspunsul ei e 'n glasul fermecării dulci, divine:
 Ramurile, frunța, riul... toate dau din frunți că-i bine;
 Și ea intră 'n mănăstire... ușa 'n urma ei s'a 'nchis.

Chip din lume! iată visul vieții tale de-acum stîns...
 Iată tu, o spulberată, balerina de petreceri,
 Ce in lume printre omeni ai avut atâtea treceri,
 De-acum nu-o să mai vezi ochii galeși și înșelători,
 N'o să-ți mai petreci la mese, noptea 'ntregă până 'n țori,
 N'o să mai fii crud sedusă!... iar vre-un suflet de-ai sdrobotit,
 Rógă, tu, madóna sfântă, să te ierte că-ai greșit!...

Și adorme-acum pustiu codru, și-i tăcut pământul,
 Numai riul se mai mișcă și prin crengi mai bate vântul;
 Iară umbra mănăstirii cu a paltinilor umbră
 Îți infătoșe o nopțe vecinică tăcută, sumbră;
 Nopțe care-astupă 'n valuri taina unor visuri sēci,
 Unde rața nu străbate și crengile-s vecinic rēci!...
 Și trec anii rēnd de-a rēndul fără ca vre-un om din lume
 Să mai cerce mănăstirea cea uitată, fără nume;
 Numai când fără cruțare sörtea-l svēre 'n vre-un amar,
 Se mai trage cătră ziduri, — ceea ce e lucru rar!...
 In liniștea-acēsta mută, după ce in nopțe luna
 S'a ascuns cum se ascunde visul pentru totdeauna,
 Nu zărești decăt copacii giur impregiați de mușci
 Séu o grópă pentru fiară cu problematice cruși.
 Numai colo in poiană stă de-atâta vreme murul
 Liniștit, tăcut ca noptea și tăcut ca și 'mpregiurul...
 ... Iar din curtea sfintei case peste zid un cānt rēsună,
 Blānd și dulce, ca speranța visului de-o ții mai bună.
 Cine cāntă?... Iată chipul unei sfinte maici s'arată,
 Și cāntarea ei rēsună pe sub bolta incrustată,
 Par' că āngerii din ceruri pe clavier Dumneđeesc
 Plāng nēcasurile lumii, iar pe sfinți îi preamāresc...

— «Maică sfântă» — țice-atuncia El a chinurilor pradă,
 «Versul teu e mult mai dulce decăt versul de dryadă ;
 «Cāt am pribegit in lume, n'am auđit să se cānte
 «Pare-mi-se num' odată cānturi așā dulci și sfinte...
 Și s'ascunde iar in codru ca să nu producă spaimă.

Tu icónă-a suferinții de-unde-ai cāpētāt tu faimă,
 Cā idolul vieții tale zace 'nchis in mănăstire ?
 Paltinii, stelele, luna, séu cine ți-a dat de șcire?!...

Ea tresare... și prin minte mai aude: «maică sfântă»
 Tremură... roșește totă... fără voie iarăș cāntă...
 Cāntă și-apoi tace iarăș și alērgă ca nebună,
 Și ca sărită din fire, se întorče cătră lună
 Și-o întrebă 'n lacrimi calde, spēriată, tremurānd :
 «Lună, lună-a tale rađe n'au vēđut prin crengi plāngēnd,
 «Vre-o fantómă nālucitā de pe-a cerurilor praguri?!...

Ah de ce nu pieri oglindā din vieța mea de draguri!

 Dar cine-i?... Ce glas?... O, Dómnne decă m'ai făcut uitată
 Pentru lumea din afară, fă să-l uit și eu odată...
 Eu să-l uit?... o, nu pot face... decă nu m'a uitat dēnsul...
 Și o trec fiorii morții și din ochi îi curge plānsul...

— «Eu proscrisa lumii rece, după ce-am jucat vieța
 Ca pe-o tristă tragedie, până ce m'a cuprins grēța
 Și cu ris ironic, sarbed, prin comedie-am trecut,
 Nici aici să n'am liniște după câte-am petrecut?...
 Cum?... decă 'n a mea vieța n'am știut prețui dragul,
 Ș-am alergat ca nebunii după visurile nopții,
 Să me mișce-acum din codrii acel vibret dulce-al șopții?
 ... Ah! fugiti gândiri nebune, de-aici nu-o să mai trec
 pragul».

 Și privește 'n giur de sine, cu ochi tulburi, tremurāndă
 Și prin minte îi mai sună vocea lui atāt de blāndă.
 Dar de-odată par' că țeei i-au schimbat de tot gândirea,
 Cu-un oftat duios se 'ntorče și privește mănăstirea,
 Și roșește iar... O, negru, și tăcut îi pare murul
 Și alērgă cătră dēnsul să privescă impregiurul...
 Dar când e pe jumētate culpānită stă, de-odată
 Se simțește strīnsă 'n brațe, — și cu-o voce sfāșiată
 Abiā mai bolborosește: «Maică stariță... Ah... iată...»
 Și adorme cum adóme luna 'n noptea inorată!
 Și-al ei «vaiu» se pierde 'n codri, — și revine iar liniștea.

Suflete, de-ți place vieța și te mișcă priveliștea,
 Ce se 'nfātoșe 'naintea ta in lumea-acēsta mare:
 Iată, iarăș ești condusă pe ghețoșa ei cărare!

PETRIA DELA CLUȘ

Despre bronchite.

Dómnelor și domnilor,

Este un fapt' curios, că bólele nóstre cele mai frec-
 vente cu cari ne-am obicínuit, sūnt acele de cari
 se șcie mai puțin, și cari, de și pot deveni pericu-
 lóse, ne causēză puțină grijă.

Bólele despre care voi avē onórea a vorbí as-
 tādī sūnt cele mai cunoscute și cele mai frecvente,
 căci fiecare din noi va fi avut ori anghinā, ori răgușală,
 ori guturai, și cāti dintre noi n'au avut séu au chiar și
 acumă vre un catar cronic al gātului, séu resturile unei
 bronșite, totuș inse conștiințele nóstre despre aceste
 bóle sūnt puțin rēspāndite. Putem țice că 25% din toți
 ómenii, și dintre ómenii mari cei mai mulți, mor de bó-
 lele aparatului respirator, mai cu sēmă de oftică, de
 pneumonii, de bronșite și influențe, precum și de con-
 scințele acestor bóle.

Inainte de tóte sūnt locuitorii orașelor cari dau
 contingentul cel mai mare pentru aceste bóle.

Medicii au căutat de mult să afle cauzele lor, dar
 până la inceputul deceniului trecut nu s'a știut nimic
 sigur asupra naturii lor.

Cu intinderea cercetărilor bacteriologice inse, s'au
 aflat la tóte aceste afecțiuni niște microbi, cari s'au pu-
 tut cultivá in stare de puritate și cari au putut produce
 la animale, bóle semănátore, așā incāt nu mai este in
 doielā că, tóte aceste bóle sūnt infecțioșe și molipsi-
 tóre până la un punct.

Library Cluj

Vederi din Roma.

Pe când inse pentru anumite bóle despre cari am vorbit, există mijloce și dispozițiuni generale prin cari să prevenim bóla, pentru o mare parte a bólelor aparatului respirator nu s'a putut încă formulá atari mäsuri.

Süntem inse pe cale, pe basa cercetárilor fácute la institutul nostru, să aflám mijloce de prevenire chiar și pentru aceste bóle.

Cred, că tótá lumea șcie că un catar nasal, un guturai se póte cápétá dela o altá persóná, mai cu sémá in timpul schimbării brusce a temperaturii, așa încát mulți ómeni se feresc să fie in contact intim cu alți ómeni care sufér de guturai. Inse până acuma nu s'a putut găsi cu siguranță microbul acestei bóle.

Gura și nasul sânt totdeauna pline cu microbi, căci tocmai pelița mucosá, ce acoperá aceste cavitáți, servá ca un fel de filtru care reține masa cea mare a microbilor pe cari îi aspirám la fiecare respirațiune. Și șcim că mulți din acești microbi sânt periculoși, așa încát pot produce bóle la indiviði predispuși.

Din cauza acestei multimi de microbi este greu să șicem, că decá există un guturai, care din ei produce bóla.

Altfel stá lucrul, decá la o bóla se aflá in gurá séu in nas niște produse, niște mase particulare, cari nu se aflá la ómenii sánétoși cum sânt, spre exemplu, pseudo-membranele, plácile albe la difteriá, séu masele de flegmá la influență, séu decá bóla se intinde in profunđimea țesuturilor, unde la un om sánétoș nu există microbi.

Decá in aceste bóle aflám totdeauna un singur fel de microbi in interiorul flegmei séu membranelor, séu in țesăturile profunde, putem șice că acest microb trebuie să aibá óre-care rol pentru producerea bólei.

Nici sángele sánétoș nu conține microbi. Dar decá la o atare bóla a gátului, la difteriá, la pojar, la ruģolá, la influență, există febrá, adecá cáldurá, atunci sángele conține de multe ori microbi și acești microbi trebuie dar să ne atragá atențiunea.

Nu e inse destul să aflám microbi in sánge, ca să putem șice că acești microbi sânt cauza bólei, căci am constatat că tocmai in bólele cáilor respirátore se slábeșce séu se distruģe pelița finá a mucósei ce se opune intrării microbilor in sánge, așa încát aceste bóle vor fi mai totdeauna complicate, adecá avem a face cu bóla primitivá, cu microbul séu și afará de acésta încá cu asociația microbianá, adecá cu invasiunea altor microbi, microbii puroiului, infecțiunii putride séu septice, etc.

Tóte acestea ingreunézá mult descoperirea adevératului microb al bólei, aceea ce este inse necesar pentru a puté procedá in cunoșcintiá de causá in contra bólei.

Totuș inse am reușit să aflu microbul influenței, adecá al bólei ce a bántuit încá nu de mult chiar la București.

Influența e o bóla cáť se póte de răspânditá și de generalá.

S'a cređut că se răspándeșce aducénd-o vântul, séu că este productul anumitelor impregiurări meteorologice séu a temperaturii.

Inse niște cercetári mai esacte asupra mersului bólei au putut arátá, că totuș există óre-care legáturá intre bóla și intre cáile de comunicații și s'a putut urmári infecțiunea diferitelor familii prin comunicațiune.

Bóla séméná la inceput cu un catar nasal grav, inse frigul cu care incepe, slábiciunea generalá, durerea de cap și de membrii, arátá curénd că avem de a face cu o bóla mai gravá. Aceste semne se inșoțesc totda-

una și cu o bronșitá, producénd o massá de flegmá galbéná și consistentá. La copii, bátráni séu ofticóși, bronșita acésta devine gravá și se complicá și cu pneumonii, care de multe ori devin mortale. Prin aceste complicațiuni crisa devine o bóla de interes general, căci produce o ridicare insemnatá a mortalității, așa încát sântem obligați să cáutám și mäsuri generale pentru combaterea bólei.

Inse nu eram de fel orientați despre aceea că unde există inamicul, óre in apă, in aer, in pámént séu pe corpul nostru, pricepeți dar ce importanță a avut descoperirea microbului séu.

Iatá cum am procedat, pentru acésta; am luat masele de puroi din scuipat séu am atins cu un sac sterilizat partea imflamatá a peliței mucósei, și am fácut inseménțári pe diferite substanțe nutritive. Asemenea am luat și puțin sánge dela bolnavi pe care l'am cultivat in acelaș mod, și in fine fácénd autopsia la ómenii morți de influență, am luat puțin din tóte organele bolnave, fácénd inseménțári și inoculánd diferite animale.

Resultatul acestor cercetári este că am putut constatá, că de și se aflá la influență o asociațiune de mai mulți microbi, totuș o grupá de microbi séménători, cari produc la epuri de casá o bóla febrilá, se aflá in cele mai multe casuri. Aceiași microbi au fost apoi constatați mai târđiu de dl Pfeiffer, asistent la institutul de bacteriologie din Berlin, și de dnii Cornil și Chantemene la Paris.

Vedeți aici culturile, microbul și animalele infectate cu acest microb.

Din acésta descoperire reese că influența este o bóla bacteriená. Esaminánd cum póte fi nimicit microbul, am aflat că cáldura de 60°, acidul fenic 3°, acidul boric cald 5° îl nimicesc cu siguranță, așa încát sânt convins că prin o antisepsá esactá vom puté preveni acésta bóla intocmai ca și alte bóle infecțióse.

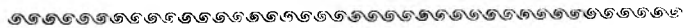
Mersul bólei este cel urmátor: microbul există mult timp, chiar după vindecarea influenței in gurá și in sángele, póte și in sudórea ómenilor. Asemenea hainele și ruféria acestor ómeni sânt pline cu acești microbi. Mai cu sémá flegma, scuipatul ómenilor bolnavi séu reconvalescenți vor conține mase enorme de microbi, aceștia vor intrá prin șpélare in apă și prin uscare se vor ridicá ca praf in aer.

Fiind microbii influenței cei mai mici ce cunoșcem și existánd in mase enorme in fiecare urmă de scuipat și de praf din odaia unde a șeđut bolnavul, va fi greu să scápám de a respirá atari microbi. Totuș inse sânt convins că prin izolarea bolnavului, prin aceea că disinfectám sputele bolnavului imediat in niște scuipátore conținénd acid fenic, prin gargarizare și injeccióni nasale a bolnavului și chiar a sánétoșilor in timp de gripá cu acid boric cald 5°, prin aceea că nu ne espunem la contact cu mulți ómeni in timp de epidemii, și ferindu-ne de contactul cu ómenii cu influență vom scápá de acésta bóla.

Mai cu sémá ómenii cu bronșite, ofticóși, bėtránii, și copiii ar trebui páziți in timp de influență, căci la aceste persóne gripa constitue o bóla gravá.

(Finea va urmá.)

DR. V. BABEȘ.

Când vede omul căți sânt inaintea sa, să se gánDESCÁ la numărul celor cari îi sânt in urmá.

SALON.

Bărbatul cocónei Marghióla.

Ori și cine ar fi putut vedé acum câțiva ani, prin-tre consumatorii cafenelei Colaro, un om slab, sbârcit la față și cocoșat de bătrânețe; imbrăcat într'un gheroc care odată fusese negru, dar timpul care șterge tóte, îi ștersese acéstă culóre, făcându-l verde; o păreche de pantaloni in fața brândei de burduf, roși la genuchi și călcâe; legătură de fular ghiunghiurle, guler cu aripi și butoni de mărgean roșu la piept. Pălărie fórte soiósă, cu bordurile aduse in formă de umbrelă. Nasul și-l purtá de obicei roșu, ca și basmaua cu care-l mângăiá din când in când. Mustățile și le avea lungi, aduse in formă de cobiliță, iar pe de-asupra tuturor acestora, mai adăogați și un cioc imperial care dedea un aer aprópe marțial, fisionomiei sale vecinic melancolice.

Acéstă ființă purtá caracteristicul nume de «Bărbatul cocónei Marghióla».

Nimeni nu șcía decă individul s'a numit in tot-dauna astfel, și de mai avea póte vr'un alt nume, așa l'au cunoscut toți și așa îi diceau. De sigur inse, că nu «bărbatul cocónei Marghióla» l'o fi botezat nașu-seu; demunirea acésta singulară i-a venit, probabil, odată cu însurătórea. Se șcía că mulți bărbați din ziua de azi își pierd numele lor, chiar individualitatea proprie, in folosul femeilor, care devin unitate, pe când dênșii rămân zero.

Cucóna Marghióla, soția acestui demn bărbat, erá o femeie înaltă cu fața osósă, bărbia întórsă, ochii băși-cați, pėrul argințiu, — il cam căniá dumneaei, dar tot mai remănea câte o afurisită de șuviță care nu voiá să prindă, — nasul cocărjat, fálcile scofálcite și carcuri de sbărcituri pe obraji; se purtá cu tulpan alb, peste care incolăciá o códă de pėr cumpėrat cu ocaua; fustă de lână și talie legeră.

Cocóna Marghióla, după cum am mai spus deja, erá capul, iar bărbatul dsale brațul care esecutá, erá mașina pe care cucóna o punea in mișcare.

Dumneaei erá de profesie pețitóre, iar bărbatul de profesie casnică.

Elá umblá, cât erá diulica de mare, prepará întrevederile și ducea fotografiile dela unul la altul. Lăudá pe acei care-i conveniá mai mult, și spunea că tinerul cutare, e mai bun chiar decât pânea caldă, că e un băiat așețat, că n'are vițiuni, că e model de băiat, și că nu șcía ca vr'odată să fi pus un capėt de țigară in gura lui, atât e de așețat. Că e frumos; mai frumos chiar decât un heruvim; că are funcție sigură cu viitor mare; e copist la tribunal: Póte să se schimbe tóte guvernele; să se schimbe luna și sórele, să se rėstórne chiar și pământul, el remăne tot funcționar, că e băiat destept și ține toți la dênșul.

Decă erá vorba despre vr'o fată, spunea că e așa de dragălașă s'o sorbí într'o lingură de supă, nu alt ceva. Că e o menageră, bine crescută, cântă la ariston, îndatoritóre și că nici odată nu uită să pue unt la jumări. Face prăjituri, și dulcéțuri, o rupe puțin in franțuzește, iar pătajenii de dragul ei nici se încerc să-și țese pânza prin colțurile camerilor; că fuge ziua de toți acei care-i fac curte, și câte și mai câte.

La timpul acesta dnealui stă acasă: deretecă, scu-

tură mobilele de praf, strînge ouele de prin cuibare, dá mănecare la păsări, căutându-le in urmă de oue, avėnd cea mai mare grijă ca séra să le inchiđă pe tóte in co-tețe, căci de se întėmplă să le găsėscă cucóna Marghi-óla pe afară, atáta îi trebuie: se face foc, noroc că-i trece repede.

Séra după mėsă, bărbatul cucónei Marghióla, își are instrucția făcută, ca să invite la ceai pe cucóna Safta, femeie cu frica lui Dđeu și dragostea ómenilor, care cu tótă pustia de bătrânețe, tot ar mai ascultá cu drag glasul vr'unui ángerăș de bărbat; pe cucóna Mil-tana, vecina de alături, vėduvă de 7 bărbați, cari toți muriseră, după cum o spune la lume, de dragostea dneaei; pe cucóna Lénca căpitánésa, o femeie și jumė-tate, diceau gurile rele; ba unii mai îndrăsneți spunea u că de mult ce și-a fost iubit bărbatul, a doua đi după inmormėntare își ascunse ochii uđi de lacrămile repau-satului, la pieptul unui sub-locotenent, care avea leit na-sul regretatului căpitan; pe đșóra Eleonora, o fată ca-re-ș aducea aminte de pe timpul cutremurului cel mare și asistase chiar la punerea temeliei turnului Colțea; pe M-me Drăgănescu, fórte bine educată și virtóșă, care erá esemplu de morală in mahala și care invėtase pe de rost romanele lui Kock și in fine pe cucóna Frosa, care urá bărbații pentru că-i plăcea mai mult pe Bubică al dneaei. Pentru nimic in lume nu și-ar fi lăsat căte-lușul pe mâni străine: il luá in brațe ori unde s'ar fi dus, și-l așeđá in pat alături cu dneaei.

La aceste tóte, bărbatul cucónei Marghióla, avea de grijă să le puie fie-căreia câte o pernă la spate, țolu-rile la picióre și să le servėscă dulcėta.

După ce umplea și samovarul, plecá să dea câteva tărcole prin podul Mogoșóiei.

Cucóncele se întindeau la vorbă.

Materia de discutat mai in totdauna erá aceeaș: cum trăește cutare cucónă, ce face cutare, cine s'a mai certat și ce mai dice lumea.

Séu, incepeau să-și povestėscă fiecare din isprăvile tineretii. Spuneau că pe timpul acela erá cu totul alt-fel lumea. Că bărbații de pe atunci nu erau ca paețele din ziua de azi cari nu șcía alt ceva să facă decât să bea și să jóce cărți; că atunci dragostea erá cu temei, și lumea nu erá așa de schimbătóre; că trăiau toți fer-riciți cu puțin, iar bólele nu se alegau ca acum și de capul ómenilor sánėtoși. Că dnealor erau respectate, serbătórite, toți cavalerii se intrecea să le facă curte; și ce curte! cu foc și pârjoli! cu vorbe care mergeau la inimă și te ungeau pe pept ca undelelele al franțu-zesc. Unde au pomenit dnealor atátea marafeturi! atátea batjocuri de mode.

Căpitánésa spunea că odată un ianicer erá să in-ghită o sabie nemestecată de dragostea dneaei.

Decă nu-i punea mâna pe tēcă, cine șcía ce se putea întėmplá.

Cucóna Mitana își aducea aminte cum un turc, — Vizir cică erá, — de foc mare ce-l cuprinsese după ochii sei, i s'a aprins nerghelėua.

Cucóna Frosa oftá numai, spund că in tótă vieța n'a făcut alt ceva, decât a ingrigit de prea iubitul seu Bubică.

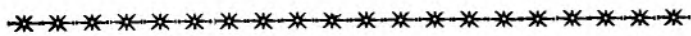
Cucóna Lénca spunea și mai late: dneaei dicea că un arhond, care o iubiá cu cel mai mare foc și pentru că dneaei nu-i plăcea ochii lui verđi, il lăsá să ofteze gratis pe sub balconul seu. Acesta, de mare supėrare, și ca să-i arate cât de mult ținea la frumosul dneaei nas, și-a scos inima într'o bună diminėtă, a impache-tat-o, și i-a trimis-o plocon de anul nou.

Cam astfel de lucruri se discutau mai în fiecare s^{er}ă.

Aveau înse prudenta cucónele de a nu vorbi de un timp prea depărtat, séu a numi datele când s'ar fi petrecut acele fapte preistorice. Cu tóte că erau numai femei în cercul dneilor, dar din calcul, fiecare își ținea anii ascunși cu cea mai mare grijă. Maximul vârstei acestor cucóne erá între 40 și 45 de ani cel mult cu tóte că uitaseră și ele de când trecuse acești ani.

La 10 ore bărbatul cucónei Marghióla se întorcea acasă, conducea cucónele pe la locuințele dlor, veniá înd^{er}et, dedea drumul unui câne mare ținut în lanț, incuiá cu ingrigire tóte porțile, se desculță de ghețe, suindu-se sus numai în ciorapi, ca să nu facă cumva sgomot și să se deștepte cucóna Marghióla. Se ducea în iatacul domniei sale, se culcă, pentru ca a doua zi să începă iar de unde lăsase, ca să lase iar de unde începuse.

GR. MARUNTEAN.

Altă nedeie în Oravița.

Tot zile frumoșe la Aranjuez.

Acum la Stă Mărie-mare bufenii din Oravița mont. țin nedeie, prăznuesc și au alte festivități.

Alaltă s^{er}ă am asistat la o seansă de hipnotizare și sugestivă. S^{un}t uimitóre rezultatele ce s'au ajuns până acuma pe acest teren; am văduț tótă procedura dela început până la sf^{er}șit dela un diletant. Ar face bine medicii noștri să se ocupe de această știință.

Să revin înse la festivități.

Ocnarii, de cari am pomenit în r^{en}dul trecut, au prinosit astăzi bisericii lor un stég frumos, care s'a sfințit cu mare pompă ađi a doua zi de St. Mărie și s'a decorat de patronesa dna Cornelia Lazar cu o cordea prețioasă, av^{en}d lozinca ocnarilor țesută în aur: «No-roc bun!» Cuvintele rostite de președintele comitetului parochial au fost p^{er}trunđuțóre; dorim să aibă bune urmări.

Jocul nedeiei se continuă după datina bănătenilor în curtea bisericii, dar eu grăbesc să comunic despre reprezentațiunea teatrală de as^{er}ă, ce au aranjat-o tinerii noștri studenți de pe aici.

Au jucat inimoșii diletanți, după cum s'a anunțat și în »Familia» de eri, piesa «Mirésă pentru mirésă» a dlui Iosif Vulcan, cu bun succes.

Publicul, de și erá împărțit la mai multe petreceri, a fost destul de numeros. Venitul este cam 100 fl. și se va depune la mâna dnei Ana Manguica, văduvita consórtă a mult regretatului nostru Simion Manguica, ca presidentă a Reuniunii femeilor române.

Domnișórele, cari au cooperat, anume dșóra Maria Jumanca, Maria Cucu, Rosalia Salca, Aurora Fometescu și Flórea Neda, fiind niște glóte frumoșele și dragálașe, au fascinat publicul cu aparița lor.

Dintre tineri au escelat dnii Baltescu, Popescu, Țeran, Fometescu, Oprean, Muntean și Pătășan, dl Epure (ca Stan) a avut o rolă prea nemulțămítóre decăt să-și fie putut dezvoltá netăgăduitul seu talent cum se cade.

Pecat, că tinerii noștri nu s'au folosit de bunăteatea dlui autor, ca să-l fie consultat înainte de a jucá piesa, pentru că, precum șcim, piesa a suferit o radicală schimbare.

Dar cu tóte aceste asupra nóstră producățiunea studenților a făcut cea mai plăcută impresiune. Așá ne place să vedem tinerețea nóstră.

Ne încăldim noi cei mai bătrâni, când vedem, că tineretul, cumulatorul tuturor pornirilor, ce agitá organismul națiunii, și reflectorul schientelor, ce scap^{er}ă din funcțiunea acestui organism, în mijlocul frământărilor nóstre de dezvoltare, proiectă câte un smoc de rađe, sf^{er}tecând bázna, ce ni se pune din când în când în drumul progresului.

S^{un}tem bucuroși de tinerețea nóstră și ne creșce inima văduț ficele nóstre cum se însufleșec pentru frumos peste tot și deosebit pentru cultura națională.

De ar șci ele până la una, cât de dragálașe s^{un}t, când se presintă în societate ca române și când arculțivă cu tot adinsul limba română, care rostită din gurile lor cucereșce vileagul, — ce scumpe odóre ale națiunii ar mai devenfi!

S^{un}tem înse în pórănă bună. Pretotindenii începe secul nostru frumos a înțelege taina chemării sale și a divină puterea irezistibilă, ce e pusă în mâinile sale...

Să ne mai vedem cu bine.

Inchinăm spre sănătate!

57

Statua lui Eliade în București.

Gradul de civilizațiune al popórelor se arată și prin stima, ce ele manifestéză față de bărbatii cari au stăruit și lucrat pentru cultura și înaintarea națiunii lor.

Stima ac^{es}ta se exprimă prin diverse moduri; încă din timpurile vechi a început a se exprimă și prin ridicarea de statue în onórea lor.

România are și ea câteva statue. Una din aceste este statua lui Eliade în București pe bulevard, în fața universității.

Ea represintă pe Eliade, nemuritorul părinte al literaturii române, cu capul și trupul cam înclinat, cum avea obiceiul să stea și să vorbescă d^{en}sul. Este una din statuele mai vechi din București.

Vederi din Roma.

Anul acesta s'au ținut la Roma doue sebări mari: jubileul Papei și nunta de argint a regelui Italiei.

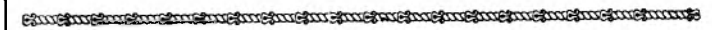
Din incidentul acesta au mers acolo mulți străini, cari au vizitat monumentele și edificiile mai renumite.

Dăm și noi câteva schițe combinate în a doua ilustrațiune din nr. acesta.

Sus în mijloc e biserica Sf. Petru, de-adrépta o ca pelă a ei, de-a stânga scara sfântă, a cărei pietri s'au adus de pe pământul sfânt.

În mijloc e Capitolul cu dependențele sale din stânga, unde și acuma se țin gășce, întru amintirea faptului, că 'n timpul vechiu gășcele din Capitoliu au mântuit Roma.

Jos se află minele Colosseului, — forul lui Traian, în mijloc cu Columna lui Traian.

LITERATURĂ și ARTE.

Șciri literare. Dl George Bogdan Duica, directorul »Gazetei Bucovinei», va pune în cur^{en}d sub tipar la Cernăuți un studiu poporal asupra lui Petru Maior. — Dl N. A. Bogdan a dat sub tipar la București un volum intitulat »Căntónete, Cuplete, Scene». — Tot dsa a scos la lumină în Iași o dramă în 3 acte intitulată: »Pe câmpul de onóre», care s'a publicat în-

têiu în fôia noastră. — *Di Dumitru Stăncescu* a publicat la București în editura librăriei H. Steinberg un volum intitulat «Alte basme».

Strada Carmen Sylva. Beletristica noastră destul de săracă are puține romanuri originale. În lipsa spriginului, scriitorii noștri nu se ocupă cu compoziții mai mari, ci se mulțimesc cu niște novele și schițe, care se pot publica în foițele ziarelor, căci editorii nu se prea gădesc. În seceta acésta mare, salutăm cu plăcere rarele produse care se ivesc în beletristica noastră narativă. Primim tocmai acuma un roman nou intitulat «Strada Carmen Sylva» de dl Theocar Alexi, care și pân' acuma a publicat mai multe scrieri beletristice. Neavând încă timp să-i cetim lucrarea nouă, deocamdată numai o anunțăm. Acest roman de peste 300 pagini, după cum ne spune prospectul, ne descrie viața unui funcționar de bancă, urmărit de sorțe și de niște unelte mârșave a sorții celei orbe, până când la cele din urmă se respătesc toate după merit. Prețul 50 cr. De vânzare la tipografia Alexi în Brașov.

Manuscriptele din Fântâna-albă. Dl S. Fl. Marian, membru al Academiei Române, vizitând Țările trecute pentru prima-ora mănăstirea lipovenescă a călugărilor din Fântâna-albă în Bucovina și cercetând biblioteca acelei mănăstiri, a găsit într'ênsa mai multe manuscrise vechi slavone. Patru din aceste manuscrise, scrie dsa în «Gazeta Bucovinei», după cum arată notițele ce se află într'ênsese, au aparținut mai înainte mănăstirilor românești din Bucovina și anume: 1. Un te-traevangeliu scris în Suceva pe timpul și din porunca lui Ștefan cel mare 7001 (1492) de Tóder Diac, fiul lui Gavril presviterul, pentru mănăstirea din Pătrăuț. 2. O psaltire, scrisă pe pergament, care a aparținut mai înainte mănăstirii din Putna, după cum adevăresc acésta două notițe ce se află scrise pe păretele din urmă în a. 7178 (1670). 3. Un liturgier, scris pe hârtie galbăie, la finea căruia se află următoarea notiță în limba românească: «Să se știe de când și noit această sântă liturgie în Țările lui Ion Mihai Voevod Vliat 7226 (1718) Mța (luna) Iunie 6 dni (Țările) pomeniti dse rab svoih Toader (pomeniți sufletul robului vostru Tóder. 4. Șesdecelea dimpreună cu viața lui Ioan Gură-de-aur scrisă în 7065 (1557).

Catechism. La Caransebeș a apărut: «Catechismul religiunii ortodoxe-resăritene», pentru școlile populare, de dr. Petru Barbu. Acest catechism s'a admis ca manual de propuneri pân' acuma de ven. consistoriul diecesan din Arad. Prețul 20 cruceri séu 40 bănuți.

1001 de nopți, povești arabești. Tipografia Alexi din Brașov a început să publice toate poveștile din «O mie și una de nopți». Fiecare poveste cuprinde câte o fasciură cu ilustrațiune și va costă 5 cruceri séu 10 bănuți. Publicațiunea întregă se va împărți în mai multe serii; prima serie va conține 22 de bucăți. Fasciura primă ce primim, cuprinde «Istoria prințului Aghib și a muntelui cu magnit». Prețul s'a indicat mai sus.

Edițiunile librăriei Șaraga în Iași. Cetim în «Era Nouă» dela Iași: Peste câteva Țările librăria Șaraga va pune în vânzare două volume noue din colecția a 1 leu: o «Antologie» și o «Crestomatie», cuprindând o spicuire a lucrărilor celor mai de sémă autori români și mai cu sémă a autorilor tineri, pe cari până în prezent, cei ce lucrau asemenea cărți, aveau par că o oróre de a-i cită alătura cu cei bătrâni séu repoași. Aceste cărți dar vor umplé un gol forțe simțit în literatura română. Prefața la ambele volume va fi scrisă de dl profesor N. Beldiceanu.

Biblioteca de teatru. Dl Theochar Alexi a început să publice sub titlul acesta o serie de piese originale și traduse. Pân' acuma au apărut comedii originale: Vistavoiiu Marcu, Curca, Nóptea de St. George și Lacustele; acum a eșit «Cassierul» comedie într'un act de A. Gill și G. Richard, localisată de dl Theochar Alexi. Prețul 15 cr. De vânzare la tipografia Alexi în Brașov.

TEATRU și MUSICĂ.

Teatrul Național din București. Repetițiile pentru stagiunea viitoare au început în duminică trecută. Totodată se anunță, că eminenta artistă, dșora Agatha Bărescu va da în primele Țările ale lui septembrie o serie de reprezentații în limba română, la Teatrul Național, cu concursul artiștilor români.

Concert la Măhala. Tinerii din Măhala de lângă Timișoara au arangiat acolo în sâmbăta trecută, cu spriginul dlui paroc Ioan Istin, un concert și petrecere de joc, care a reușit forțe bine. Corul din Măhala a cântat mai multe piese, iar dșora Ana Vaianț a declamat o poesie. Petrecerea a fost forțe veselă.

Piese musicale. În editura magazinului de musică Leopold Stern, București strada Regală, au apărut următoarele bucăți noue: Hora Câmpulungénca, Sârba Coșarilor, Sârba Carantina, Hora Zambilele, Serenada «Draga Mea», Hora Lenuța, Hora Crinului, Brăulețul, În junete, canțonetă.

BISERICĂ și ȘCOLĂ.

Fundațiunea Goszdu. Comisiunea administrativă a fundațiunii Goszdu s'a întrunit luni la Sibiu, sub presiul Esc. Sale dlui arhiepiscop și mitropolit Miron Romanul; sânt de față Pr. SS. Lor episcopii Ioan Mețianu și Nicolae Popea, dimpreună cu ceialați membri ai comisiunii.

Sf. Mărie la Sinaia. Duminică trecută fiind hrumul mănăstirii Sinaia, au asistat la serviciul divin din biserica cea mare principele Ferdinand și principesele Maria și Victoria, dnii G. Cantacuzino, efor al spitalelor, miniștri Al. Lahovary, Take Ionescu și general Lahovary, cu dnele, și o mulțime de lume. După serviciu, s'a servit șampanie pe terasa mănăstirii persónelor de distincțiune ce asistaseră și 3 rënduri de mese la poporațiunea din localitate. Dela mănăstire, principele Ferdinand și principesele Maria și Victoria și persónele oficiale au mers la locul unde Eforia construșce un spital, pentru punerea petrei fundamentale. Aci, după serviciul divin oficiat de starițul mănăstirii Sinaia, s'a pus pétra fundamentală. Dl efor Cantacuzino a ținut apoi un mic discurs, la care a respuns principele Ferdinand. Spitalul se construșce lângă fabrica de che-restea a dlui Costinescu.

Școlă privată de lucru de mână. Dna Maria Belu a deschis de vr'o câțiva ani la Brașov o școlă privată de lucru de mână și de menagiu pentru fete, însoțită și de instrucțiune teoretică în studiu. Cursul anului viitor se va începe la 1/13 septembrie. Se vor primă evele care au trecut de 12 ani, care au terminat vr'o școlă. Plata pe lună în internat este 14 fl. În acest internat se vor predă tot felul de lucru de mână femeesc ca: torsul, țesutul la răsboiu simplu și mecanic, vâpsitul tortului, cusutul, croitul, brodatul (chindisitul),

impletitul; mai departe din economia casei: gătitul bucatelor, spălutul și călcatul; și apoi pentru completarea și sistemizarea cunoștințelor teoretice: religia, pedagogia și igiena, legumăritul, principii de comptabilitate, aritmetică, istorie, geografie și limba și literatura română, predate de profesori dela gimnasiul român de acolo. La dorință, fetițele mai pot primi și instrucție în limbile: germană, maghiară, franceză și în piano. Tote aceste se vor predă în trei cursuri de câte un an.

Pensionat român de fete în Cernăuți. Creșterea națională a seculsurii femeiesc are să ia un mare avânt și la românii din Bucovina. Aflăm tocmai acum, că dna Aurelia Pipoș n. Roșescu, văduva repozatului director al «Gazetei Bucovinei» Pompiliu Pipoș, va deschide la Cernăuți, cu concesiune ministerială, un pensionat român de fete. Salutând cu cea mai mare bucurie această idee, i urăm din totă inima succes. Pensionatul se va deschide la 3/15 septembrie; instrucțiunea se va face în limba română; limba germană și franceză se vor învăța și propune. În anul acesta se vor înființa șese clase. Copilele interne vor plăti la lună 26 fl. Pentru medic 6 fl. pe an, medicamentele le vor plăti părinții, musica se plătește separat.

Studentii români pe la gimnasilor neromâne. La Sibîiu, în gimnasiul de stat, după cum aflăm din «Telegr. Român» au studiat mai mulți români între toate școlile neromâne; aicea între 411 de elevi, 211 au fost români. — La Oradea-mare în gimnasiul r. c. între 501, românii au fost 100. — La Arad, în gimnasiul de stat, între 341 de elevi, au fost numai 25 români. — La Alba-Iulia, în gimnasiul r. c., numărul elevilor au fost 297, între aceștia români 69. — La Zălan, în gimnasiul reformat, 20 români, printre 211 elevi. — La Orăștie, în gimnasiul ev. rev., printre 180 de studenți, 63 români. — La Holdmező-Vásárhely, în gimnasiul ref., printre 306 de elevi, 9 români. — La Panciova, în gimnasiul de stat, 15 români, printre alții 142. — La Sălonta, în gimnasiul comunal, 10 români și 92 maghiari.

Școala de fete din Blaș. Dșora Elena Sânteon, învățătoare în școala elementară, s'a numit învățătoare în școala superioară. — Dșora Ana Bodocan s'a numit învățătoare în școala elementară.

Școala de fete a Asociațiunii. Inscriverile la școala civilă de fete cu internat a Asociațiunii transilvane, în Sibîiu, a început la 1 septembrie și vor ține până 'n 4 septembrie n., când vor începe și prelegerile. — Albina, filiala din Brașov, a dăruit acestei școle, ca mijloc de învățământ, opt mașine de cusut.

C E E N O U ?

Majestatea Sa în comitatul Aradului. La 9 l. c. Maj. Sa regele va sosi la Boroș-Sebeș, în comitatul Aradului, ca să asiste la manevrele militare ale corpului de armată VII, care se vor încheia în zilele acele acoio. Monarcul va petrece acolo patru zile, în care timp va primi și deputațiunile clerului și-a autorităților civile. Printre atașatii militari, România va fi reprezentată prin majorul Mavrocordat.

Légân la curtea română. Diarele anunță, că 'n viața conjugală a principelui moștenitor Ferdinand al României se așteptă un eveniment familiar foarte imbucurător. La auzul acestei știri, regina Elisabeta, de doi ani suferindă în străinătate, pare că de-odată s'ar fi întărit, că la tōmnă pōte că se va rentorțe în țera. Deocamdată a comandat nepōtei sale, principesei Maria,

drept surprindere pentru acel eveniment fericit, un légân foarte frumos, adevărat cap-de-operă, la unul din cei mai renumiți măestri din Venetia.

Procesul Replicei. La 30 august s'a pertractat la tribunalul cu jurați din Cluș procesul intentat dlor drd Aurel Popovici, Eugen Brote și Nicolae Roman, pentru publicarea și respândirea Replicei tinerimei române studiose. La pertractare s'a înfăoșat numai dnii Popovici și Roman, căci dl Brote își caută de sănătate în Elveția. Dl Popovici întorcându-se din România, spre a se prezentă la pertractare, a fost arestat la Predeal și adus la Cluș de gendarmi, pentru motivul că s'a depărtat din Sibîiu. Apărătorul dlui Popovici a fost dl dr. Stefan Petrovici avocat din Lugoș, al dlui Roman dl avocat slovac Paul Mudron. Verdictul s'a pronunțat a doua și la miédăși. Dl Popovici a fost condamnat la patru ani de închisōre de stat și 500 fl. amendă, dl Roman la închisōre de un an și amendă de 200 fl. Acușatii au insinuat cerere de nulitate. Procurorul a fost mulțumit. Dl Popovici a fost lăsat liber cu garanță de 5000 fl. Românii au întimpinat pe acușatii ieșind din sală cu «Să trăescă!» Consōrta dlui Popovici a exclamat: «Nu ve temeți, Dumnezeu este cu românii!»

Hymen. Dl Mihail Popenariu, învățător în Seleuș, comitatul Torontal, s'a logodit acolo în 8/20 august cu dșora Angelina Popovici.

Despărțimintele Asociațiunii transilvane. Despărțimintul Brad se va întruni în adunare generală în Brad la 10 septembrie n. sub presiul dlui Vasiliu Damian, director al despărțimintului.

Inmormântarea baronului Al. Vasilco, a cărui mōrte o anunțărăm în nr. trecut, s'a făcut maiți 10/22 august, la moșia sa Berhomet în Bucovina. Mōrtea i-a venit pe neașteptate, prin apoplexie, care l'a izbit duminecă în 8/20 l. tr. tocmai când se 'ntorcea dela o vânătoare. S'a născut la 1827, a avut dar 66 ani. Inmormântarea-i a fost strălucită. La serviciul funebrel a pontificat ênsuș Em. Sa mitropolitul Silvestru Morariu-Andreevici, asistând archimandriții Ciupercovici, Calinescu, esarcul Procopovici, protopresviterul Vijnitei și aproape cerul întreg 'din district. Cântările rituale le-a cântat corul societății «Armonia» din Cernăuți. A asistat lume imensă, totă aristocrația română și chiar adversarii lui politici s'au dus să-i facă cea din urmă onōre. Din Cernăuți a plecat un tren separat la Berhomet. În cimitir, la cripta familiară, a luat cuvântul înteu archimandritul Calinescu, care a încheiat astfel: «Se trece talpa țerii, boerimea, aceea în care am avut credință. Să ne bucurăm că am avut pe unul vestit în țera, în împărăție, în lume. Mândră să fii soție că l'ai avut; fiilor, să-i urmați, să lucrați cum a lucrat el pentru țera; noi îl vom pomeni ca pe bărbatul care mult a lucrat, dar nu s'a mândrit, nu s'a înălțat, ci bun și duios a fost cu toți. Mergi, suflete bun, în pace și Domnul fie cu tine!» Apoi a vorbit părintele esarc Procopovici în rusește, arătând poporului ce-a făcut repozatul pentru comuna Berhomet. După aceea a luat cuvântul mareșalul țerii Lupul; și a încheiat dl dr. Ioan Zotta, președintele clubului politic «Concordia», făcând elogii frumoșe repozatului conducător al românilor din Bucovina.

Conferințele studenților. Studenții universitari din București și din Iași au ținut în vĕra această mai multe conferențe prin orașele provinciale, despre cauza română. Aceste au reneput în duminica trecută la Pittești, unde studentul universitar C. Ionescu a vorbit despre «Relațiunile dintre români și maghiari». Secțiun-

nea Ligei din Pitești a făcut studenților o primire im-pozantă și-a arangiat niște festivități frumoșe, care s'au terminat prin o serbare populară. Studenții s'au dus la Pitești cu «Drapelul albastru», care a fălăit la conferința din Sibiu și a fost predat la Predeal.

Știri militare. Afară de cei înșirați în nr. trecut, au mai fost numiți sublocotenenti și următorii elevi dela Academia militară din Wiener-Neustadt și dela Academia militară tehnică din Viena: Iosif Maidan la reg. 32 inf., Ioan Martin la reg. 5 inf., Iulian Slominca bat. d. 31, Nicolae Dablaclu la reg. 11 dragoni, Alesandru Ciințel la bat. 4 pion., V. Voina bat. 13 pion. La hon-vești Iosif Buza la reg. 9 inf. bat. 2. Aspiranți de oficeri s'au numit: Antoniu Gabor la reg. 83 inf., Virgiliu Crișan la reg. 63 inf., Titus Cernăuțeanu la reg. 64, Pompei Bărsan la reg. 2 inf., Aur. Lazar, la reg. 41 inf., Victor Băleanu la reg. 51 inf., Ioan Buzincă de Buzincă la bat. 28 de vânători și frecventatul Serviu Vidrighin la reg. 5 inf.

Geolog rus in România. Celebrul profesor de geologie dela universitatea din Petersburg dl Andrusoff se află de câteva săptămâni in România in călătorie de studiu. Dsa a făcut un studiu amănunțit asupra puțului artezian din Ialomița și asupra straturilor de pământ care impiedică țîșnirea apei la acest puț, de și adâncimea lui a atins deja maximul de 130. Dl Andrusoff a făcut studii intinse pe valea Prahovei. Dsa a întreprins o lucrare uriașe. Vre să arate, că România și Rusia de Sud odinioară, înainte cu vr'o 3 mii de ani au fost o mare întinsă ceea ce reiese și din fauna bogată a țerei.

Institute de credit. La Orlat s'a înființat o bancă populară sub numele «Brădetal», cu un capital de 2500 fl., împărțit in o sută de acții de câte 25 fl. Director al noului institut s'a ales dl dr. Ilie Beu. Astfel de bănci ar trebui să se facă prin toate satele mai mărișore.

Necrolôge. Andrei Anton, archidiacon al tractului Gherla, a murit la 27 l. c. in etate de 64 ani. — Artemie Henșon, profesor la școla comercială și reală română din Brașov, a încetat din viață la 17/29 august, in etate de 46 ani.

OGLINDA LUMEI.

Cronică mică. Cardinalul Reimpollc a anunțat prințului Nikita, că papa s'a învoit ca credincioșii catolici din Muntenegru să pótă ascultă liturghia in limba slavă. — Bismarck a dis că va face, in curênd, o călătorie in întreaga Germanie, ca să arate cât de necugetate sînt reformele propuse de împêratul și de cancelarul seu. — In Spania la San-Sebasthian au fost mișcări revoluționare; gendarmeria a improșcat pe revoltanți. — In America au fost furtuni grozave, care au produs pagube de vr'o dece milioane de dolari.

Un episod romantic. Un colaborator al diarului «Grajdanin» istorisește un episod fôrte romantic din tinerețele unei dame, care trăește la Petersburg. Eră in anul 1849; doue companii de soldați fuseseră trimise in Cauceasia, ca să liniștească o mișcare revoluționară. Soțfa unui ofițer, o blondă frumoșă, in vêrstă de 19 ani, de un temperament sanguinic, curagiôsă, veselă și pe lângă aceea o călăreță pasionată, avea o deosebită plăcere să se plimbe dilnic călare prin regiunile muntoșe, însoțită de 3—4 ofițeri adoratori ai ei. Intr'o di, pe când ea și ofițerii se aflau la vr'o 5 chilometri de parte de lagăr, se vêd de-odată incungiurați de o trupă

de călăreți vrăjmași; in fruntea lor se află un om voi-nic, inalt și cu un turban pe cap; de pe turbanul acesta se vedea, că el séu e preot séu fusese in hagialic la Mecca. In primul moment, ofițerii ruși puseră mâna pe pistole, dar o luptă între ei și atâți dușmani eră imposibilă. Se părea, că o să piêră cu toții. Călărețul cu turban dișe de-odată: — Nici unuia din voi nu i se va atinge nici un fir de pěr din cap, decă imi veți da de bună voe pe femeia acêsta. Decă nu, atunci o să o răpesc cu sila, și atunci o să fie vêrsare de sânge; acêsta v'o mărturisesc pe numele meu Hadji Murat». Acêsta eră unul dintre revoluționari. In acel timp vr'o 12 puști se indreptară asupra ofițerilor. — Până la ultima picătură de sânge am să me apêr de tine! strigă frumoșă călăreță, ridicându-se din șea și indreptând pistolul asupra lui Hadji Murat. Acesta rise. — Copilo, dișe el, tu nu poți omori nici o găină. Nu te infuriă așa dar de gêba, că eu n'o să-ți fac reu». Hadji Murat făcù un semn la câțiva din insoțitorii sei. Imediat 3 călăreți se apropiară de femeie, dar cel dintei, care intinse mâna ca s'o prindă cădù la pământ lovit de un glonț al ei drept in inimă. — Mai am încă doue pistole pline! strigă călăreță; cui nu-i pasă de viață să cuteze și să se apropie de mine. «Vêdênd atâta curajig, Hadji Murat se puse pe gânduri. El eră emoționat. — Frumos — dișe el — in fața unei viteji atât de mari nu pot ridică brațul. Duceți-ve in pace. Ție frumoșă femeie îți fac și un cadou, ca amintire de întêlnirea acêsta. După aceste vorbe, Hadji Murat dete unui ofițer rus un brău de argint și apoi porni cu călăreții sei. Eroina acestui episod, Ana Nicolajewna, vêduva decedatului colonel Gillevici, trăește și acum in Petersburg unde are chiar și stră-nepoți. Ea are un post bine plătit in secția de control a direcției căilor ferate.

Fumatul la femei. «Ôre nu au dreptul fetele să fumeze pe stradă, ca și băeții?» Acêsta e chestia interesantă pe care a resoltat-o, in favórea domnișórelor, judecătorul Buckley de la City Court la Louisville (Kentuky). Trei fete Annie Wilson, Amy Crington și Mari Wilson, se plimbau séra liniștit, vorbind și fumând țigări in Jefferson-street, când au fost intimpinate de doi polițiști. Aceștia, scandalisați grozav că vedeau domnișóre fumând pe stradă, le-au arestat și a doua di furé citate la tribunalul corecțional sub acuzarea că au căusat desordine și scandal pe stradă. Inse, judele Bukley, după ce ascultă depunerile polițiștilor și espliecațiile prisionierelor, hotărî: — Recunoscênd că acuzatele nu s'au conformat cu strictetă regulilor de bună-cuviință socială, nu mi se pare că au călcat vr'o lege. — De sigur că nu, dișe avocatul domnișórelor. Nu sînt vinovate clientele mele, căci și-au plătit țigările pe care le fumau. Și adaoșe: — Sîntem in vremea progresului și domnișórele n'au voit decăt să ne arate drumul... Față cu acest argument, judecătorul achită pe frumoșele acuzate.

Calindarul sêptemănei.

Dum. a 14-a după Rosalii, Ev. dela Mateiu c. 22, gl. 5. a inv. 3.

Țiua sêpt.	Calindarul vechiu	Căliind. nou	Sórele
Duminecă	22 Mart. Agatonc	3 Serafina	5 22 6 36
Luni	23 Mart. Lupu	4 Rosalia	5 23 6 34
Mărți	24 Mart. Eutihie	5 Natanail	5 24 6 32
Mêrcuri	25 Ap. Vartolomeu	6 Magnus	5 26 6 29
Joi	26 Mart. Adrian și Natalia	7 Regina	5 27 6 28
Vineri	27 Cuv. Pimeu	8 Nașc. Mariei	5 28 6 26
Sâmbătă	28 Cuv. Moise Arap	9 Bruno	5 30 6 25

UMOR și SATIRĂ.

Vitejia ovreilor.

Ci-că ar fi avut, de mult, și ovreii armata lor în țera românească, dar armată nu așa... glumă; armată bună și vitează, că — așa merge vorba, — ei trăgeau cu pușca, și când o aușiau pocnind, tot ei cădeau jos, strigându-și părinții și vâitându-se c'au murit.

Intr'o ți au plecat să facă un marș militar.

La marginea unui sat prin care trebuiau să trecă, au trimes pe un țeran să spue primarului satului că-l rógă să le dea vre-o câțiva dorobanți ca să-i apere de câni, până ce vor trece dincolo de sat.

S'a dus țeranul de dus, dar de géba, că primarul n'a vrut să trimetă nici un dorobanț.

Ce să facă ovreii? S'au pus la sfat.

Unii: că ei se întorc îndērēt; decă se dau câinii la ei? ce să facă?... de or da cu pușca, te pomenesci că fac mörte, de n'or da îi mușcă... cum să iasă la căpētēi?

Alții: că să mērgă mai 'nainte, și de s'or repeđi câinii, atunci s'o rupă îndērēt, că diceau:

— Poți să fi ca să nu să dea; du undi și gustul chinului; poți decă are să vedă așa o armată mare, are să să sperii și are să fugă; ci poți să știi?

Alții iar: că să trecă prin sat — că de s'or întörce, mai mare rușinea, rid românii de ei — dar să nu vorbescă nici unul și să umble în vērful degetelor ca să nu-i atâte, și nici să se uite care-va în drēpta or în stānga, că pōte da cu ochii de vre unul, și... «nu altă, dar poti să să sperii.»

Furē fel de fel de fel de păreri, dar hotărīră cu toții după asta din urmă.

Intrară în sat, merșeră o bucată bunicică fără să li se întēple ceva, de ore ce eră pe la nămieđi și, fiind căldură mare, câinii dormiau pe la umbră; dar cum se nimeri că trebuiră să trecă o podișcă peste o mocirlă, și unul dintre ovrei, cum nu se uită nici în drēpta nici în stānga, nici în sus nici în jos, ci numai drept înaintea ochilor, se impededă și căđū; decă căđū, făcū sgomot și deșteptă doi câni mari, negri cari dormiau alături în niște bozii.

Atāt le fu ovreilor, până-i vedură repeđindu-se și îi auđiră lătrând, până intră spaima 'n ei, și apoi cari au fugit îndērēt au fugit, cari nu... or s'au făcut morți, or au intrat până 'n gāt în mocirlă, ori s'au pus jos și au început să sbiere ca din gura șerpelui.

Numai căpitan Leibū, voinicos dar puțintichi cam fricos, care eră călare pe un cal mare alb, a luat-o înainte cât a putut calul alergă și nu s'a mai uitat îndērēt, nici nu s'a oprit până într'o pădure.

Când a intrat în pădure, fiind obosit, a scos șēua de pe cal și frăul, le-a pus jos, a lăsat calul să pască ierbă, iar el s'a așēdat să se culce nițel la umbra unui copac mare...

— Nici n'a apucat să închid o pichitură ochile și ci să veđi o hoț talharoi viniă incet incet, — spunea căpitan Leibū a doua ți cui vrea să-i asculte întēmplarea — ajunge lângă mini și su uită lung; iu l'am vuđut, dar am tucut ca să videm, ci are să mai facă. Hoț talharoi a bugat mună în buzānar a miu, a luvat punga și a bugat la buzānar a lui; iu iar am vuđut, dar am tucut ca să videm, ci are să mai facă. Hoț talharoi scos pālării din cap a miu și a umplut cu murdurii și

a pus iar la cap a miu; iu am vedut dar am tucut ca să videm ci are să mai facă... Hoț talharoi a pus pu urmă pinteni și a luat la fugă mare...

Atunci tocmai chind si videa chit o ghimilie de chibrit, m'am sculat și iu du jos și am strigat după el:

«O tu hoț talharoi, decă iu am fi știut că ai să fugi așa, praf t'am fi fucut pungaș, magar ci ești!

DUMITRU STĂNCESCU.

Hodorosc și Trosc.

Hodorosc. Ei, ce dīci la procesul Replicei?

Trosc. Ce să dīc? Înca pe când a eșit Replica, s'a scris că i se va face o duplică. Așă s'a și întēplat. Acusații au fost — doi.

Hodorosc. Óre de ce s'a ivit tocmai acuma cholera?

Trosc. Ca să putem avē pretecest să nu ținem adunări culturale.

Hodorosc. Unde ai fost eri după miēđăđi?

Trosc. Am fost la popa, care mi-a cetit multe bune și frumoșe dintr'o gazetă, pe care a umprumatat-o dela

dascălul.

Ce doreșce poporul.

Eră vēră și secetă mare. Fudulici își pusese candidatura de deputat. Se făceau alegeri. Intr'o ți plimbându-se pe cāmp, întēneșce un țeran săpāndu-și din greu pāmēntul.

Îl intrēbă:

— Ascultă moșule, dta cunoșci bine pe ómenii din cercul āsta electoral. Ce trebue să fac ca să pot fi ales deputat?

Moșul se scārpină după cēfă, apoi response liniștit:

— Să faci ca să plóie, boierule!

La tribunal.

Judecātorul. — După cum se vede, ai operat pe o scară intinsă.

— Acusatul. — Nu, domnule judecātor, am sārīt gardul.

Motivul.

— Domnișoră te iubesc!

— Mi s'a mai spus vorba asta...

— Vreau să te cer de soție.

— Și alții m'au cerut...

— Dar până acuma nimeni n'a aflat că mătușă dvóstră cea bogată e pe mörtel!

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

CU TIPARIUL LUI IOSIF LÁNG & COMP. ORADEA-MARE.

